

Herrer forstaae nok, at Modsigelsen er kun tilsyneladende. Nej, det er en haandgribelig og aabenbar Modsigelse, naar man mener, at det ene maa gøres, og saa foreslaar det stik modsatte. Hvis det skal være Politik, saa er det slet Politik. Det kan altid være undskyldeligt at gøre noget forkert, naar man ikke ved bedre, men at vide det rigtige og gøre det forkerte, det turde være overordentlig daarlig Politik. Den højtærede Trafikminister ved oven i Købet, hvad der er det rigtige, men, siger han, af politiske Grunde maa han gøre det forkerte. Det maa være „radikal“ Politik. I og for sig har jeg for mit Vedkommende ikke noget imod en radikal Politik — og allermindst paa det Omraade, vi her taler om —, thi at føre radikal Politik vil ikke sige andet end at tage Sagerne grundigt, fra Roden af, gaa til Bunds i dem, og da melder sig unægtelig de rationelle Løsninger, som paa een Gang virkelig løser hele Spørgsmaalet, efter min Mening som de eneste anbefalelsesværdige. Men i dette Tilfælde skyder man Muligheden for den rette Løsning ud, og dette turde være alt andet end radikalt. I det hele taget, hvorfor er de Herrer radikale Ministre blevet saadan nogle Forsigtigpetere? Det blev oven i Købet fremhævet af den højtærede Finansminister som det egentlig fine ved det nuværende Ministerium, at Ministrene skulde behandles som de Forsigtigpetere, de en Gang var. De møder til Gængæld op med et 4 Mill. Kroners Overskud paa Finansloven, men det Smule Overskud er jo ikke noget; man kan gøre stor Furore med ude i Verden! Nej, hvis man radikalt havde løst saadanne Spørgsmaal som Storstrømsbroen, Anbringelse af Skærver mellem Skinnerne o. s. v., saa var maaske ikke alene Overskuddet roget, det var muligvis blevet forvandlet til et Underskud; men saa kunde man med Sandhed sige, at man var slaaet ind paa en radikal Politik. Og jeg tror nu ikke, at denne Teori om Treuga Dei er saa mageløs holdbar. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at noget virkelig fornuftigt, noget gennemgribende fornuftigt, nok skulde kunne finde et villigt Øre her i dette Ting som overhovedet i den danske Rigsdag, naar det fremstilles af de udmærkede Mænd, der for Øjeblikket sidder i Hans Majestæt Kongens Ministerium, og fremstilles i Overensstemmelse med disses Temperament og Fortid.

Nu skal jeg imidlertid være den første til at indrømme, at den Omstændighed, at de nuværende Ministre altsaa er saadan en Slags Guds Lam eller Guds Ord fra Landet, i alt Fald har vist sig at være godt for

noget — jeg tænker her paa den forsonlige Holdning, som de saakaldte Grundlovspartier har indtaget, og hvormed den højtærede Konseilspræsident er optraadt *overfor Landstinget*. Det ærede Medlem for Æbeltoftkredsen var meget forbavset over, at Højre i saa Henseende kunde finde nogen Forskel. Jeg maa sige, at det underer mig meget, for det forekommer mig dog, at den er saa overordentlig tydelig, saa iøjnespringende eller iørefaldende. Den tidligere Konseilspræsident, det ærede Medlem for Assenskredsen (Klaus Berntsen), der jo ellers, som vi alle ved, er en overordentlig elskværdig Natur, gik det Gang paa Gang, saa snart han kom ovenover i Landstinget, ikke uligt hin Prinsesse i Eventyret, som ikke kunde aabne Munden, uden at der hoppede en Skruptudse ud af den. Det er, som bekendt, Tonen, der gør Musikken, og den Tone, det afgaaede Ministerium anslog overfor det Landsting, det dog skulde forhandle sig til Rette med — for det er der jo dog endnu, og vi kan ikke faa nogen Forandring i den nuværende Grundlov, uden at det grundlovsmæssige Landsting giver sit Samtykke dertil —, den Tone maatte føre til det stik modsatte Resultat af det ønskede. Og det er heller ikke rigtigt, at der blev levnet Landstinget Tid nok; det var jo netop under Indtryk af, at der ikke blev levnet det Tid nok, at man, efter min Mening lidt demonstrativt i Formen, gik til den bekendte Standsning af Grundlovssagen. Saa snart man giver det en Tidsfrist, saa man kan komme til at gennemgaa alle Forhandlingsmuligheder og faa Lejlighed til grundigt at prøve de forskellige store Forfatningstanke, som ligger udenfor det faktisk foreliggende Grundlovsforslag, mener jeg, at Udsigterne til en Forfatningsforandring foregaaende paa rolig Vis skulde være særdeles gode.

Stor var efter min Formening den Misforstaaelse, der laa i det ærede Medlem for Æbeltoftkredsens Tale, naar han virkelig for ramme Alvor mente at kunne betegne sit Ministeriums Forslag som imødekomende overfor højre Side af Samfundet og som et Forslag, det krævede stor Resignation fra det radikale og det socialdemokratiske Partis Side at slutte sig til. Der hører jo for det første ingen Resignation fra de Radikales Side til at slutte sig til deres eget Forslag, thi det foreliggende Forslag er jo i Virkeligheden kun en Kopi af den Forfatningsskitse, de Radikale i sin Tid havde udkastet. Og hvad Socialdemokratiet angaar, ved vi jo dog alle sammen paa vore Fingre, at de var himmelforbavsedede over med eet Slag at